

af dette systems anvendelse have direkte skadelig virkning for danske industrivirksomheder i konkurrence med importerede varer, jfr. vedlagte ekstraktafskrift af nævnte skrivelse.

Under d) må der simpelt hen være tale om en trykfejl, idet prisforhøjelser som følge af stigning i lønninger i henhold til de nye overenskomster ikke efter avancestoploven kan betragtes som ulovlige og ej heller efter indholdet af handelsministerens forelæggelsestale til det nu foreliggende lovforslag kan anses som „særlige forhold“.

Det afsnit, der i bemærkningerne til lovforslaget findes umiddelbart efter opregningen af eksemplerne a)-e), synes at indicere, at alene det forhold, at Monopoltilsynet finder, at der er en særlig *risiko* for en uheldig prispåvirkning — uden nogen reaktion fra virksomhedernes side i form af dispositioner i så henseende — er tilstrækkeligt til at foretage et af de i lovforslaget nævnte indgreb. Dette må betragtes som en ganske urimelig mulighed for at øge de af lovforslaget allerede i forvejen følgende farer for, at bemyndigelsen vil ramme erhvervsområderne i fång.

Lovforslagets § 2, stk. 2b) indeholder hjemmel til at foreskrive bindende kalkulationsregler, og der afstikkes visse retningslinjer herfor. Disse retningslinjer er imidlertid enten for ubestemte — således at for meget overlades til Monopoltilsynets skøn — eller for vidtgående, idet der gribes afgørende ind i virksomhedernes ret til selv at afgøre sammensætningen af de betingelser for salget, der giver virksomhederne de bedst mulige resultater.

Det er således uacceptabelt, at der brydes med hævdvundne og af vore udenlandske konkurrenter anvendte kalkulationsprincipper gennem underkendelse af genanskaffelsesprisen og indskrænkning i indkalkulering af virksomhedernes faktisk afholdte omkostninger (jfr. bemærkningerne: „et rimeligt bidrag til dækning af indirekte omkostninger“ og „normalt kun lønforhøjelser svarende til de i de kollektive overenskomster fikserede stigninger i lønninger . . .“).

Ved på den ene side at lade en unormal lav kapacitetsudnyttelse medføre, at udgifterne ved en eksisterende kapacitet ikke tillades indregnet i påtænkte kalkulationsregler, og på den anden side nægte nogle

efter Monopoltilsynets skøn for høje reklameudgifters indregning i priserne, kan man let nå til det urimelige resultat, at man enten ikke opnår den krævede kapacitetsudnyttelse (og således ikke får dækning for disse omkostninger) eller bruger „for meget“ til reklame (og derfor ikke får dækning for omkostningerne hertil), da disse to faktorer efter almindelige økonomiske love er snævert forbundne.

Industriraadet må i denne forbindelse kraftigt protestere mod, at man gennem retningslinjerne for de påtænkte kalkulationsregler indicerer, at reklameudgifter over en vis — nødvendigvis skønsmæssig ansat — grænse ikke tillades indregnet i priserne. Det er erhvervslivets egeninteresse at drive virksomhederne med henblik på størst mulig lønsomhed, og det er udtryk for en overvurdering af prismyndighedernes evner at tro, at de bedre end erhvervslivet selv vil kunne ramme det rigtige niveau for reklamebudgettet. Hertil kommer, at skønnets rigtighed aldrig vil kunne kontrolleres ved en efterfølgende sagsbehandling. Endelig skal bemærkes, at retningslinjer, der begrænser reklameudgifters indregning i priserne, ikke vil kunne begrænse udenlandske virksomheders reklameindsats, når denne betales fra udlandet og indregnes i importpriserne, og der vil således være tale om en reel diskrimination af danske erhvervsvirksomheder i deres stilling over for den udenlandske konkurrence.

Som indledningsvis nævnt er Industriraadet alvorligt bekymret over den vidtgående karakter af den bemyndigelse, der foreslås givet Monopoltilsynet, og den store usikkerhed, der på basis af de i almindeligt holdte vendinger givne retningslinjer må være for udøvelsen heraf. Rigoristisk administreret vil bestemmelserne kunne få dybtgående og varige konsekvenser. Industriraadet skal på denne baggrund henstille til alvorlig overvejelse, at lovens maksimale løbetid begrænses til et halvt år, således at folketingsretten får mulighed for at vurdere resultaterne af dette loveksperiment, forinden der eventuelt tages stilling til, om man virkelig ønsker mulighed for at opretholde sådanne bestemmelser helt til den 1. juli 1970.

Konklusionen af de foranstående betragtninger er en alvorlig advarsel fra Industri-